

Proloog

‘Dames en heren, de winnaar van The Universal Photographer of the Year Award is... GORKA!’

De spotlight schijnt vrijwel direct op mijn gezicht. Ik kan Bibi boven het applaus uit horen juichen. Mijn blik gaat naar Dru. Hij steekt een duim naar me op en mimet ‘gefeliciteerd’. Ik voel Bibi’s lippen op mijn wang.

‘Zo trots op je, schat. Je hebt het meer dan verdiend.’ Ik sla mijn armen om Bibi heen, geef mijn echtgenoot een stevige zoen en loop in een paar stevige passen naar het podium om mijn erkenning in ontvangst te nemen.

‘Dames en heren, dan gaan we nu over tot de prijsuitreiking en dat uitreiken kunnen we dit jaar zelfs heel letterlijk nemen. Man, wat ben jij groot.’

De hele avond heb ik al moeten luisteren naar de flauwe grappen van de presentator van wie ik de naam vergeten ben, maar nu presteert hij het zelfs om een trapje uit de coulissen te laten aanrukken. Wat een flapdrol. Hij klimt het trapje op en overhandigt me de zware award. Het gelach uit de zaal irriteert me, maar dit is mijn moment, dat ga ik hier niet door laten verpesten.

Gelaten laat ik de flauwe pesterij over me heen komen. Ik sta hierboven en dat mag hij ook letterlijk nemen.

Dan sta ik alleen op het podium. Ik buk me naar de microfoon. Hoe vaak heb ik de afgelopen tijd niet geoefend? Vaak genoeg om zelfverzekerd en zonder spiekbriefje mijn speech te houden.

‘Nou, dit zal toch voor niemand een verrassing zijn neem ik aan? Het werd weleens tijd ook.’

Er klinkt gelach vanuit de zaal en hier en daar klinkt applaus. Het is fijn om respons te krijgen, maar het haalt me ook uit mijn concentratie. Ik heb een boodschap te vertellen en daar wil ik me op focussen.

‘Jullie lachen, maar ik ben bloedserieus. Als je al zoveel jaar meedraait aan de top en je werk hangt zelfs in het Louvre, dan is deze award gewoon dikverdiend. Na jarenlang dezelfde winnaar heb je in mij een meer dan waardig opvolger, Dru.’

Dru knikt en applaudisseert, wat vrijwel direct overgenomen wordt door het publiek. Hij neemt het sportief op, dat moet ik hem nageven.

‘Het is me niet aan komen waaien. Vanaf mijn vroegste jeugd had ik een doel voor ogen en daar heb ik keihard voor gewerkt. Ik heb harder gewerkt dan wie dan ook. Met talent alleen red je het niet. Talent, arbeidsethos en heel veel doorzettingsvermogen. Altijd uitgaan van je eigen kracht. Ik had geen ouders, leerkrachten of vrienden die me steunden. Al zo lang ik me kan herinneren heb ik het op eigen kracht moeten doen. Ik werd eerder tegengewerkt dan aangemoedigd en hier sta ik dan. De beste fotograaf ter wereld. Een titel die ik meer dan wie dan ook verdien. Gelukkig voor jullie hoef ik dus geen lange lijst van mensen die ik wens te bedanken op te noemen. Dat ik hier vandaag sta is mijn eigen verdienste en van niemand anders. Ik ben Gorka, de

beste fotograaf ter wereld! Vandaag krijg ik eindelijk de erkenning die mij toekomt en jullie zijn erbij.'

Mijn speech heeft duidelijk indruk gemaakt, want het blijft even stil, maar dan komt er toch applaus. Ik ben al halverwege de coulissen als ik het gezicht van Bibi zie. Shit, wat ben ik toch een klootzak. Ik draai me direct om en loop terug naar de microfoon. De presentator, halverwege de aankondiging van de slotact, kijkt me wat meewarig aan en stapt dan toch maar opzij.

'Ik moet toch één persoon bedanken. Sorry schat, het zullen de zenuwen zijn. Bibi, mijn echtgenoot en de liefde van mijn leven. De man die er altijd voor me is. Mijn steun en toeverlaat en mijn beste vriend. De enige liefde die ik ooit gekend heb en wil kennen. Dank je wel voor alles. Je bent mijn wereld.'

Mijn blik valt op Dru. Zojuist nog een sportief verliezer, maar nu is zijn gezicht betrokken. Zou het komen doordat ik Bibi mijn enige echte liefde heb genoemd? Het zij zo. Ik ben niet altijd even tactisch maar wel eerlijk. Ik wil het niet mooier maken dan het is. Onder luid applaus loop ik het podium af richting een stralende Bibi. Het feest kan beginnen.